

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów:

1) Zarzut pierwszy: naruszenie obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 akapit drugi TFUE

— Strona skarżąca utrzymuje, że Komisja nie przedstawiła powodów, dla których potraktowała dwa złożone przez Niemcy wnioski o przedłużenie terminu jako jeden wniosek.

— Ponadto Komisja nie wskazała, dlaczego uznała, że określone w decyzji Komisji C(2009) 3900 sprostowana wersja ostateczna z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie pomocy państwa, którą Niemcy zamierzały przyznać na poczet restrukturyzacji WestLB AG [sprawa C 43/2008 (N 390/2008)] warunki przyznania przedłużenia nie zostały spełnione w niniejszej sprawie.

2) Zarzut drugi: błąd w ocenie i nadużycie władzy

— Strona skarżąca podnosi, że Komisja oparła swą dyskrecyjną decyzję o przedłużeniu terminu na błędnym ustaleniu faktycznym. Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja została wydana w odpowiedzi na wniosek o przedłużenie terminu do dnia 15 lutego 2011 r., co wiąże się z domyślnym stwierdzeniem, że nie było potrzeby rozstrzygnięcia w przedmiocie drugiego wniosku o przedłużenie terminu wykraczające poza tę datę.

— Ponadto strona skarżąca podnosi, że Komisja nie skorzystała z wyraźnie przewidzianej w art. 2 ust. 2 decyzji z dnia 12 maja 2009 r. możliwości przedłużenia terminu, mimo że zostały spełnione warunki takiego przedłużenia. Zamiast tego, Komisja powołała się na niepisane prawo *sui generis* do przedłużenia terminu, które nie ma żadnej podstawy prawnej i którego szczególne przesłanki są całkowicie niejasne.

3) Zarzut trzeci: naruszenie zasady proporcjonalności

— Strona skarżąca podnosi między innymi, że decyzja Komisji dotycząca zakończenia z dniem 15 lutego 2011 r. dokonywania nowych transakcji przez Westdeutsche Immobilienbank AG jest dysproporcjonalna w stosunku do wynikających z tego negatywnych następstw..

4) Zarzut czwarty: naruszenie zasady równego traktowania

— Strona skarżąca utrzymuje, że w innych przypadkach związanych z kryzysem finansowym, w których instytucje finansowe uzyskały znacznie większą pomoc,

Komisja wyznaczyła znacznie dłuższe terminy do zbycia udziałów i spółek zajmujących się finansowaniem budownictwa.

5) Zarzut piąty: naruszenie art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i zasady dobrej administracji

— Strona skarżąca podnosi, że Komisja nie może interpretować wniosków jednego z państw członkowskich wbrew ich wyraźnemu brzmieniu, istocie i celowi, ani też wydawać decyzji w oparciu o taką interpretację.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2011 r. — Koninklijke Luchtvaart Maatschappij przeciwko Komisji

(Sprawa T-28/11)

(2011/C 72/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV (Amstelveen, Niderlandy) (przedstawiciel: M. Smeets, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności, w całości lub w części, decyzji Komisji nr C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. oraz tytułem żądania ewentualnego,

— obniżenie nałożonej grzywny.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga na podstawie art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) (dawniej art. 230 WE) o dokonanie kontroli i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r., dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE (dawny art. 81 WE), art. 53 porozumienia EOG i art. 8 umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (sprawa COMP/39258 — fracht lotniczy) skierowanej do KLM N.V.; oraz tytułem żądania ewentualnego obniżenie grzywny nałożonej na podstawie art. 261 TFUE (dawniej art. 229 WE).

W uzasadnieniu skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Po pierwsze skarżąca zarzuca, że zaskarżona decyzja nie zawiera uzasadnienia w rozumieniu art. 296 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W tym względzie skarżąca podnosi następujące argumenty:
- zasadnicza rozbieżność między sentencją decyzji a uzasadnieniem;
 - rozbieżności między sentencją decyzji a uzasadnieniem uniemożliwiają dokonanie skutecznej kontroli przez Trybunał;
 - rozbieżności i brak jasności w uzasadnieniu dotyczące i) zakresu naruszenia i adresatów decyzji, ii) braku prowizji od dopłat oraz iii) wprowadzenia dopłat paliwowych uniemożliwiających dokonanie skutecznej kontroli decyzji przez Trybunał;
 - rozbieżności i brak jasności uzasadnienia w odniesieniu do stosowania wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. i nałożenia grzywien uniemożliwiają dokonanie skutecznej kontroli decyzji przez Trybunał.
- 2) Po drugie skarżąca zarzuca, że decyzja narusza prawo do rzetelnego procesu w rozumieniu art. 41, 47, 48, 49, i 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W tym względzie skarżąca podnosi następujące argumenty:
- Komisja nie uwzględniła prawa do bycia wysłuchanym, prawa dostępu do bezstronnego sądu i domniemania niewinności na podstawie art. 41 ust. 2 lit. a), 47 i 48 Karty zaniechawszy wysłuchania adresatów w przedmiocie różnych zmian dotyczących przedmiotu sporu i liczby adresatów;
 - naruszenie zasady legalności i proporcjonalności grzywien ustanowionej w art. 49 Karty przez włączenie całego obrotu KLM Cargo do wartości sprzedaży na podstawie wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. i prawa do bycia wysłuchanym odnośnie tej kwestii;
 - naruszenie zasady legalności i proporcjonalności grzywien ustanowionej w art. 49 Karty i zasady non bis in idem z art. 50 Karty przez wliczenie sprzedaży dokonanych poza EOG do wartości sprzedaży na podstawie wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. i przez wykorzystanie ogólnego kryterium w celu ustalenia górnej granicy tej wartości sprzedaży i prawa do bycia wysłuchanym odnośnie tej kwestii.
- 3) Po trzecie skarżąca zarzuca, że grzywnę ustalono przy naruszeniu art. 101 TFUE, art. 23 rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾ i wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r., ponieważ:
- wytyczne Komisji w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. nie umożliwiają wliczania sprzedaży, które nie są bezpośrednio lub pośrednio związane z naruszeniem do wartości sprzedaży;
 - wytyczne Komisji w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. nie umożliwiają ustalania grzywiny na podstawie sprzedaży dokonanych poza EOG.
- 4) Po czwarte skarżąca zarzuca, że określenie grzywien na podstawie wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. jest oczywiście błędne i narusza zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności i równego traktowania. W tym względzie skarżąca podnosi następujące argumenty:
- stwierdzenie, że sprzedaż związana bezpośrednio lub pośrednio z naruszeniem stanowi całość sprzedaży KLM Cargo, jest oczywiście błędne i narusza zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności i równego traktowania;
 - stwierdzenie, że sprzedaż związana bezpośrednio lub pośrednio z naruszeniem powinna obejmować transakcje sprzedaży KLM Cargo poza EOG jest oczywiście błędne i narusza zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności i równego traktowania;
 - określenie wagi naruszenia bez odwołania się do charakteru dodatkowych opłat i określenie wartości sprzedaży i wagi naruszenia bez odwołania się do ogólnego zakresu naruszenia jest oczywiście błędne i narusza zasady proporcjonalności i równego traktowania
 - określenie kwoty dodatkowej grzywiny (opłaty za wejście) niezależnie od czasu trwania naruszenia jest oczywiście błędne i narusza zasady proporcjonalności i równego traktowania;
 - obniżenie grzywiny o 15 % ze względu na interwencję ustawodawczą jest oczywiście błędne i narusza zasady proporcjonalności i równego traktowania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).